

Skal kulturliberalismen få begrense ytringsfriheten?

Skal religiøse standpunkter og argumenter få komme til uttrykk i det offentlige rom? Eller hører de bare hjemme i privatlivet og på religiøse møter?

Av Jon Kvalbein, DagenMagazinet 7. juli, 2009

Alle som er frelst ved troen på Kristus er blitt borgere i Guds rike. «Så er dere da ikke lenger fremmede og utlendinger, men dere er de helliges medborgere og Guds husfolk, bygd opp på apostlenes og profetenes grunnvoll, og hjørnesteinen er Kristus Jesus selv.» (Ef 2:19f). I Guds rike er det Gud som er Herre. Og Guds folk lyder Hans Ord. Samtidig er kristne demokratiske samfunnsborgere med de rettigheter og plikter dette medfører.

En kristen har altså et dobbelt borgerskap. Dette er utfordrende. Av og til må vi foreta spenningsfylte avveininger. Men Bibelen har gitt oss noen grunnleggende retningslinjer: «Den som setter seg opp imot øvrigheten, står Guds ordning imot.» (Rom 13:1ff). «Gi da keiseren det som keiserens er, og Gud det som Guds er!», sa Jesus (Matt 22:21). Jesus formante: «Søk da først Guds rike og hans rettferdighet.» (Matt 6:33). Til Det høye råd som forbød dem helt å tale eller lære i Jesu navn, sa Peter og Johannes: «Døm selv om det er rett i Guds øyne å lyde dere mer enn Gud!» (Apg 4:19).

Jesus og disiplene lærte offentlig. De talte til jøder og hedninger, fariseere og sadduseere, høvedsmenn og rådsherrer, filosofer og fiskere, tollere og prostituerte. Bibelen viser oss at Guds skapervilje og frelsesverk omfatter alle mennesker. I tillegg har de troende fått et særlig kall til å være Jesu etterfølgere og drive misjon. Evangeliet skal ut til alle folkeslag. Guds bud og hans frelsesplan skal bevitnes offentlig.

Det kulturliberale klima

Vi lever i dag i et land der kulturliberalismen dominerer politikken og mediene. Kulturliberalismen ønsker maksimal frihet for individet. Bånd som binder må brytes. Vi må befris fra tradisjonene, de overleverte normene og forestillingen om en guddommelig autoritet. Bare da kan mennesket realisere seg selv, får vi vite. Et fritt samfunn er for de kulturliberale det samme som et sekulært samfunn. Selvsagt skal det være religionsfrihet. Men religion må være en privatsak. Religiøse standpunkter hører ikke hjemme i det offentlige rom. All offentlig debatt må føres på allment grunnlag og med rasjonelle argumenter.

Skal vi som kristne borgere akseptere dette? De fleste politiske spørsmål har «verdslig» karakter og kan og bør avgjøres etter avveining av rasjonelle argumenter for og imot. Vi må respektere at det finnes ulike prioriteringer og akseptere vedtak som har fått flertall. Andre ganger vil forskjellige politiske prioriteringer ha sammenheng med ulike livssyn. Ja, noen ganger er forskjellige virkelighetsoppfatninger og menneskesyn den dypeste årsaken til den politiske konflikten. I slike tilfeller vil det være galt å kreve at den offentlige debatten skal føres utelukkende med allment akseptable argumenter.

Det kulturliberale kravet om frihet fra religiøse argumenter i det offentlige rom er udemokratisk av to grunner. For det første begrenses de religiøses ytringsfrihet. Ved å forlange at den skal føres på de kulturliberale premisser, vil de tilrane seg enerett på den offentlige debatt. Der massemediene stilltiende aksepterer dette, er ytringsfriheten undergravd. For en ytringsfrihet som blir avgrenset på denne måten er ingen demokratisk ytringsfrihet

For det andre skjuler de kulturliberale at de selv bygger på et trosgrunnlag av irrasjonell karakter. Å hevde at religion er en privatsak, er nemlig et trosdogme. Å hevde at det ikke finnes noen overordnet moral som er forpliktende for alle, er en påstand som ikke kan bevises. Å hevde at

politikk kan føres uten at mennesker står til ansvar for Gud, er uttrykk for en ateistisk tro. Er det sunt og demokratisk at all offentlig debatt føres på slike premisser? Svaret er nei.

Kulturliberal manipulering må avsløres

De kulturliberale misliker å høre at de har et livssyn som styrer deres tenkning. De liker å fremstå som nøytrale.

Jon Kvalbein

Det gir overtak i en debatt å fremstille motparten som partisk, mens man selv er fordomsfri og saklig. De kulturliberale lykkes ofte i denne tilslørende strategien. De blir sjelden stilt til ansvar for sitt livssyn og menneskesyn. La oss ta for oss noen eksempler fra norsk verdidebatt.

Aktiv dødshjelp

Argumentene for aktiv dødshjelp har basis i et kulturliberalistisk menneskesyn av irrasjonell karakter. Det enkelte mennesket betraktes som suveren herre over sitt eget liv. Derfor bør individet selv få bestemme tidspunktet for sin egen død og helsevesenet stilles til disposisjon for avlivningen. Bak denne tenkningen ligger ofte et darwinistisk menneskesyn. Der mennesket bare er et tilfeldig utviklingsprodukt på linje med dyrene, mangler menneskelivet overordnet mål og mening. Ingen står til ansvar for Gud. Livet har ingen annen verdi og mening enn individet selv tillegger det. Selvmord og dødshjelp blir naturlige valgmuligheter der et slikt livssyn ligger til grunn.

Kristne vil hevde: Livet er en Guds gave, og bare Han har rett til å ta det tilbake. Å ta livet av seg selv eller andre, er synd og i strid med Guds vilje. Guds dom vil ramme dem som gjør det, og mellommenneskelige relasjoner vil ta skade der «dødshjelp» blir legalisert. Motstanden mot aktiv dødshjelp er med dette gitt en kristen begrunnelse. Skal en slik religiøs begrunnelse være utestengt fra det offentlige rom, samtidig som det forutsettes at et kulturliberalt livssyn er allment akseptert? Nei, dette vil være urimelig.

Fri abort

Den samme type livssynskonflikt ligger under abortsaken. Avkledt all formildende retorikk er realitene her enda verre: Skal samfunnet stå til disposisjon for å avlive et barn før fødselen fordi moren har bestemt at barnet er uønsket? Hvordan kan de kulturliberale positivt begrunne avlivning av uønskede mennesker uten samtidig å frakjenne dem deres menneskeverd? Å fremstille fri abort som en av kvinnens «reproduktive rettigheter» er å gjøre dødsdom og bøddelrolle til en rettighet. Ettersom moderne biomedisin kan avsløre barnets kjønn og arveegenskaper på et stadig tidligere tidspunkt i fosterutviklingen, er veien åpen for en stadig mer omfattende sortering av «ønskede» og «uønskede» barn.

Kampen står om menneskesynet. Skal kristne holdes borte fra den offentlige debatt fordi de gir sin abortmotstand en kristen begrunnelse? Bør ikke mediene avkreve abort-forkjemperne en begrunnelse for hvorfor «uønskede» barn fritt skal kunne avlives av vårt offentlige helsevesen? Istedet får abortforkjemperne lov til å avlede debatten ved å sette fokus på hvem som skal ta avgjørelsen. Tenk om debatten om dødsstraff for forbrytelser skulle bli avsporet av en debatt om hvem som har rett til å foreta dødsdommen? De kulturliberale er mestere i å foreta slike avsporinger når de ser det tjenlig. Sier de at fosteret i mors liv ikke er et menneske, så spør dem hvorfor egget i ørnereiret betraktes som et ørneliv og er langt bedre beskyttet i norsk lov enn barnet i mors liv!

«Kjønnsnøytralt ekteskap»

Den nye «ekteskapsloven» er ikke verdinøytral. Stortingsflertallet har innført en ny institusjon, nemlig et såkalt «kjønnsnøytralt ekteskap». Denne institusjonen strider ikke bare mot den kristne

ekteskapsforståelsen, der ekteskapet er et et livslangt forpliktende samliv mellom én mann og én kvinne. Den er også i strid med den ekteskapsforståelsen som ligger til grunn for menneskerettighetene og de aller fleste nasjoners tenkning om hva et ekteskap er. De kulturliberale ideologene ønsker å dekonstruerer begreper som ekteskap, familie, mann og kvinne som ledd i den endelige seksuelle frigjøringsprosess. En ny tenkning og kultur skal innføres gjennom en språklig og institusjonell revolusjon. Hva er resultatet blitt? Jo, i et land der den offentlige skoler skal fremstille alle samlivsformer som likeverdige, er ekteskapet mellom mann og kvinne fjernet av staten som egen registrert samlivsform! Alle ekteskap som er inngått før og etter 1. januar 2009 blir nå av staten betraktet som kjønnsnøytrale!

De kulturliberale har lett spill. Ved å bruke manipulerende faneord som likestilling og nøytralitet har den kulturliberale eliten lokket med seg politikere og medier med på en kulturrevolusjon som vi i dag ikke aner rekkevidden av. Far kan erstattes av «medmor», ifølge loven. Barn blir planmessig diskriminert ved å bli forhindret i å vokse opp med sin egen far, mens staten samtidig ønsker lengre fødselspermisjoner for menn og flere menn i barnehagene - fordi det er så viktig at barna tidlig møter en mannlig rollemodell!

Kristen frimodighet

I denne kulturkampen må ikke kristne la seg nøytralisere av den tenkning at kristne argumenter ikke hører hjemme i den offentlige debatt. Vi lever i et deltaker-demokrati der det forutsettes at alle borgere tar et medansvar for landets fremtid. Da bør ikke kristne trekke seg unna. De fleste vil ha nok med å bruke stemmeretten og øve innflytelse i sitt nærmiljø. Men noen bør se det som en oppgave å påta seg politiske verv.

I samfunnsdebatten kan det være fristende å bare argumentere allment og unngå å bruke kristne begreper eller begrunnelser. I mange spørsmål er dette rett strategi. Men der den politiske kampen står om grunnleggende verdier, er dette farlig. Dersom vi tilpasser vår språkbruk slik at verdigrunnlaget blir tilslørt, vil vi oppleve at «saltet mister sin kraft». Folk mister forståelsen for hvilke grunnleggende konflikter det dreier seg om. Kristenfolket mister frimodighet fordi de mangler modige ledere. Dobbelte ille er det at en slik fremgangsmåte indirekte støtter de kulturliberale sekulariseringsstrategi, som nettopp er å holde kristen argumentasjon borte fra det offentlige rom.

Som kristne må vi vedkjenne oss vårt bibelske verdigrunnlag. Det gjelder også i politikken. Og vi må avsløre det kulturliberale menneskesyn og livssyn som inhumant og antikristelig. Trosfrihet og ytringsfrihet finnes bare der religiøse overbevisninger og reelle livssynsmotsetninger får komme åpent til uttrykk i det offentlige rom.